

"মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ কল্যাণ কৰিবলৈ হ'লে সকলো প্ৰকাৰে নিয়মত চলা, ফুল হ'বলৈ হ'লে পবিত্ৰ হাতৰ শুদ্ধ ভোজন খোৱা"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া ইয়াতেই কোনটো প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) কৰা, যিটো 21 জন্মলৈকে থাকিব?

উত্তৰ: সদায় তন-মনেৰে স্বাস্থ্যৱান হৈ থকাৰ প্ৰেক্টিচ তোমালোকে ইয়াৰ পৰাই কৰা। তোমালোকে দধিচী ঋষিৰ নিচিনাকৈ যন্তু সেৱাত হাড়ো দিব লাগে কিন্তু হঠযোগৰ কথা নহয়। নিজৰ শৰীৰ দুৰ্বল কৰিব নালাগে। তোমালোক যোগৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ বাবে স্বাস্থ্যৱান হোৱা, তাৰ প্ৰেক্টিচ ইয়াৰ পৰাই কৰা।

ওঁম শান্তি। কলেজ অথবা ইউনিভাৰচিটিত টিচাৰে (শিক্ষকে)ও ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থীৰ)ৰ ফালে চায়? গোলাপ ফুলবোৰ ক'ত, ফ্ৰণ্টত (সন্মুখত) কোন বহি আছে? এয়াও বাগিচা হয় কিন্তু ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। ইয়াতেই গোলাপ ফুল দেখোঁ আকৌ তেওঁৰ কামতে আন এটি ৰঙ্গজ্যোতি (সুৰাসিত ফুল)। ক'ৰবাত আকন ফুলো দেখোঁ। বাগিচাৰ মালীয়েতো চাবলগীয়া হয় নহয় জানো। সেই বাগিচাৰ মালীকে আহ্বান কৰে যে আহি এই কাঁইটৰ জংঘলক নাশ কৰি ফুলৰ কলম লগোৱা। তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰেক্টিকেলত (বাস্তৱত) জানা কেনেকৈ কাঁইটৰ পৰা ফুলৰ কলম লগোৱা হয়। তোমালোকৰ ভিতৰতো বহুত কমসংখ্যক আছে যিয়ে এই কথাবোৰৰ চিন্তন কৰে। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানা – তেওঁ বাগিচাৰ মালীও হয়, নাৱৰীয়াও হয়, সকলোকে লৈ যায়। ফুলবোৰক দেখি পিতাও আনন্দিত হয়। প্ৰত্যেকে বুজি পায় যে আমি কাঁইটৰ পৰা ফুল হৈ আছোঁ। ন'লেজ (জ্ঞান) চোৱা কিমান উচ্চ। এয়া বুজিবলৈও বহুত তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। এয়া হয়েই কলিযুগী নৰকবাসী। তোমালোক স্বৰ্গবাসী হৈ আছে। সন্ন্যাসীসকলেতো ঘৰ-সংসাৰ এৰি পলাই যায়। তোমালোক পলাব নালাগে। কোনো কোনো ঘৰত এডাল কাঁইট থাকিলে এটা ফুল থাকে। বাবাক কোনোৱে সোধে - বাবা, সন্তানৰ বিয়া পাতি দিওঁনে? বাবাই ক'ব - হয় কৰোৱা। ঘৰত ৰাখা, তস্বাৱধান লোৱা। সুধিছে যেতিয়া তাৰ পৰাই বুজা যায় - সাহস নাই। সেয়েহে বাবায়ো কৈ দিয়ে - হয় কৰোৱা। কোনোৱে কয় মোৰতো বেমাৰ হৈ থাকে যেতিয়া বোৱাৰী আহিব, তেওঁৰ হাতেৰে ৰন্ধা খাদ্য খাব লাগিব। বাবাই কয় - হয় খোৱা। মানা কৰিব জানো? চাৰকামষ্টাৰ (পৰিস্থিতি) এনেকুৱা যে খাবই লাগিব কিয়নো মোহতো আছে নহয় জানো। ঘৰলৈ বোৱাৰী আহিল তেতিয়া কথাই নুসুধিবা যেন দেৱী আহি গ'ল। ইমান আনন্দিত হয়। এতিয়া এয়াতো বুজিবলগীয়া কথা। আমি ফুল হ'বলৈ হ'লে পবিত্ৰ হাতৰ খাদ্য খাব লাগে। তাৰ বাবে নিজৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে, এই ক্ষেত্ৰত সুধিব লাগে জানো। পিতাই বুজায় - তোমালোক দেৱতা হোৱাগৈ, এই ক্ষেত্ৰত এই নিয়মবোৰৰ প্ৰয়োজন। যিমান বেছি নিয়মত চলিবা সিমান তোমালোকৰ কল্যাণ হ'ব। বেছিকৈ নিয়মত চলিবলৈ কিছু পৰিশ্ৰমো হ'ব। ৰাস্তাত ভোক লাগে, খাদ্য লগত লৈ যোৱা। কিবা কষ্ট হ'লে, নিৰুপায় অৱস্থা হ'লে ষ্টেচনত থকাসকলৰ পৰা দুখন ৰুটি লৈ খোৱা। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা। ইয়াকেই যোগবল বুলি কোৱা হয়। এই ক্ষেত্ৰত হঠযোগৰ কোনো কথা নাই, শৰীৰক দুৰ্বল কৰিব নালাগে। দধিচী ঋষিৰ নিচিনাকৈ হাড় দিব লাগে, এই ক্ষেত্ৰত হঠযোগৰ কথা নাই। এই সকলোবোৰ হ'ল ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। শৰীৰকতো একেবাৰে স্বাস্থ্যৱান কৰি ৰাখিব লাগে। যোগৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ বাবে স্বাস্থ্যৱান হ'ব লাগে। এইটো প্ৰেক্টিচ ইয়াতে কৰিব লাগে। বাবাই বুজায় - এই ক্ষেত্ৰত সোধাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। অৱশ্যে হয়, যদি কিবা ডাঙৰ কথা থাকে, তাৰ বাবে যদি বিবুদ্ধিত পৰা তেন্তে সুধিব পাৰা। সৰু সৰু কথা বাবাক সুধিলে কিমান টাইম (সময়) যায়। ডাঙৰ ব্যক্তিয়ে বহুত কমকৈ কথা কয়। শিৱবাবাক সংগতি দাতা বুলি কোৱা হয়। ৰাৱণক সংগতি দাতা বুলি ক'ব জানো। যদি সংগতি দাতা হয় তেন্তে তেওঁক জ্বলায় কিয়? সন্তানসকলে ভাবে যে ৰাৱণতো প্ৰসিদ্ধ হয়। যদিও ৰাৱণৰ বহুত শক্তি আছে, কিন্তু শত্ৰুতো হয় নহয় জানো। আধাকল্প ৰাৱণৰ ৰাজ্য চলে। কিন্তু কেতিয়াবা মহিমা শুনিছানে? একোৱে নাই। তোমালোকে জানা ৰাৱণ 5 বিকাৰক কোৱা হয়। সাধু-সন্ত পবিত্ৰ হয় সেয়েহে তেওঁলোকৰ মহিমা কৰে নহয় জানো। এই সময়ৰ মনুষ্যতো সকলো পতিত হয়। লাগিলে যিয়েই নাহক, ধৰি লোৱা কোনোবা ডাঙৰ ব্যক্তি আহে, তেওঁলোকে কয় - বাবাক সাক্ষাৎ কৰোঁ, বাবাই তেওঁলোকক কি সুধিব? তেওঁলোককতো এয়াই সুধিব যে 'ৰাম ৰাজ্য' আৰু 'ৰাৱণ ৰাজ্য' কেতিয়াবা শুনিছানে? 'মনুষ্য' আৰু 'দেৱতা' কেতিয়াবা শুনিছানে? এই সময়ত মনুষ্যৰ ৰাজত্ব নে দেৱতাৰ? মনুষ্য কোন, দেৱতা কোন? দেৱতা কোন ৰাজ্যত আছিল? দেৱতাসকলতো সত্যযুগত থাকে। যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা... তোমালোকে সুধিব পাৰা যে এইখন নতুন সৃষ্টি নে পুৰণি? সত্যযুগত কাৰ ৰাজত্ব আছিল? এতিয়া কাৰ ৰাজত্ব? চিত্ৰতো সন্মুখত

আছে। ভক্তি কি, জ্ঞান কি? এয়া পিতাইহে বহি বুজায়।

যিসকল সন্তানে কয় – বাবা ধাৰণ নহয় তেওঁলোকক বাবাই কয় – হেৰ ‘অল্ফ’ (পৰম পিতা) আৰু ‘বে’ (বাদস্বামী) তেন্তে সহজ নহয় জানো। ‘অল্ফ’ পিতাইহে কয় – মোক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া উত্তৰাধিকাৰ পাই যাবা। ভাৰতত শিৱজয়ন্তীও পালন কৰে কিন্তু কেতিয়া ভাৰতত আহি স্বৰ্গ ৰচিলে? ভাৰত স্বৰ্গ আছিল – এইটো নাজানে, পাহৰি গৈছে। তোমালোকে ক’বা – আমিও একো জনা নাছিলোঁ যে আমি স্বৰ্গৰ মালিক আছিলোঁ। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা আমি পুনৰ দেৱতা হৈ আছোঁ। বুজাওঁতা ময়েই হওঁ। ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি বুলি গায়ন আছে। কিন্তু ইয়াৰো অৰ্থ বুজি পায় জানো। ছেকেণ্ডত তোমালোক স্বৰ্গৰ পৰী হোৱা নহয় জানো! ইয়াক ইন্দ্ৰসভা বুলিও কোৱা হয়, তেওঁলোকে আকৌ বৰষুণ দিওঁতাজনকে ইন্দ্ৰ বুলি ভাবে। এতিয়া বৰষুণ দিওঁতাজনৰ কিবা সভা হয় নেকি? ‘ইন্দ্ৰল’ (ইন্দ্ৰপ্ৰস্থ), ‘ইন্দ্ৰসভা’ কি কি শুনায়।

এতিয়া পুনৰ তোমালোকে এই পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা, পঢ়া হয় নহয় জানো। বেৰিষ্টাৰী পঢ়ে তেতিয়া ভাবে – কাইলৈ আমি বেৰিষ্টাৰ হ’মগৈ। তোমালোকে আজি পঢ়া, কাইলৈ শৰীৰ এৰি ৰাজ্যত গৈ জন্ম ল’বা। তোমালোকে ভৱিষ্যতৰ কাৰণে প্ৰালন্ধ পোৱা। ইয়াৰ পৰা পঢ়ি যাবাগৈ পাচত আমাৰ জন্ম সত্যযুগত হ’ব। এইম-অবজেক্টেই (লক্ষ্য-উদ্দেশ্যই) হ’ল প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হোৱাৰ। ৰাজযোগ নহয় জানো। কোনোৱে কয় – বাবা মোৰ বুদ্ধি উদয় নহয়, এয়াতো তোমাৰ ভাগ্য এনেকুৱা। ড্ৰামা (নাটক)ত পাৰ্ট (ভূমিকা) এনেকৈয়ে আছে। তাক বাবাই চেঞ্জ (পৰিৱৰ্তন) কেনেকৈ কৰিব পাৰে। স্বৰ্গৰ মালিক হোৱাৰতো সকলোৱে অধিকাৰী হয়। কিন্তু ক্ৰমানুসৰিতো হ’ব নহয় জানো। এনেকুৱাতো নহয় যে সকলোৱে বাদস্বাহ হৈ যাব। কোনোৱে কয় – যদি ঈশ্বৰীয় শক্তি আছে তেন্তে সকলোকে বাদস্বাহ কৰি দিয়ক। তেতিয়া প্ৰজা ক’ৰপৰা আহিব। এয়া বোধশক্তিৰ কথা নহয় জানো। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়াতো কেৱল নামমাত্ৰ মহাৰজা-মহাৰাণী। টাইটেলো (উপাধিও) দি দিয়ে। এক-দুই লাখ দি দিলে ৰজা-ৰাণীৰ উপাধি পাই যায়। আকৌ চলনো এনেকুৱা হ’ব লাগিব।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি শ্ৰীমতত নিজৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰি আছোঁ। তাততো সকলোৱে সুন্দৰ বগা (পবিত্ৰ) হ’ব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল নহয় জানো। শাস্ত্ৰত কল্পৰ আয়ুস দীঘলীয়া কৰি লিখি দিয়া বাবে মনুষ্যই পাহৰি গৈছে। এতিয়া তোমালোকে ক’লাৰ (অপবিত্ৰ) পৰা সুন্দৰ (পবিত্ৰ) হোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। এতিয়া দেৱতাসকল ক’লা হয় জানো? কৃষ্ণক ক’লা, ৰাধাক বগা দেখুৱাইছে। এতিয়া সুন্দৰতো দুয়োজনেই হ’ব নহয় জানো। আকৌ কাম চিতাত উঠি দুয়ো ক’লা হৈ যায়। তাত হ’ল সোণালী সৃষ্টিৰ মালিক, এয়া হ’ল – ক’লা সৃষ্টি। তোমালোক সন্তানসকলৰ প্ৰথমেতো আন্তৰিক আনন্দ থাকিব লাগে আৰু দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰা উচিত। কোনোৱে কয় – বাবা বিড়ি হোপাতো এৰিব নোৱাৰোঁ। বাবাই কয় – ভাল, বহুত হোপা। সুধিছা যেতিয়া কি ক’বা! নিয়মত নচলিলে বাগৰি পৰিব। নিজৰ বোধশক্তি থকা উচিত নহয় জানো। আমি দেৱতা হওঁগৈ তেন্তে আমাৰ চাল-চলন, খোৱা-বোৱা কেনেকুৱা হোৱা উচিত। সকলোৱে কয় – মই লক্ষ্মীক, নাৰায়ণক বৰণ কৰিম। বাৰু নিজক চোৱা এনেকুৱা গুণ আছেনে? মই বিড়ি হোপো, তেন্তে নাৰায়ণ হ’ব পাৰিমনে? নাৰদৰো কথা আছে নহয় জানো। নাৰদ কোনো এজনতো নহয়। সকলো মনুষ্য ভক্ত (নাৰদ) হয়।

পিতাই কয় – দেৱতা হ’বলগীয়া সন্তানসকলে অন্তৰ্মুখী হৈ নিজে নিজৰ সৈতে কথা পাতা যে যিহেতু আমি দেৱতা হ’মগৈ তেন্তে আমাৰ চলন কেনেকুৱা হোৱা উচিত? আমি দেৱতা হ’মগৈ সেয়েহে মদ্যপান কৰিব নোৱাৰো, বিড়ি হুপিব নোৱাৰোঁ, বিকাৰত যাব নোৱাৰোঁ, পতিতৰ হাতৰ খাব নোৱাৰোঁ। নহ’লে অৱস্থাৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পৰিব। এই কথাবোৰ পিতাই বহি বুজায়। ড্ৰামাৰ ৰহস্যকো কোনেও নাজানে। এয়া নাটক হয়, সকলো ভাৱৰীয়া। আমি আত্মাসকল ওপৰৰ পৰা আহোঁ, ভূমিকাতো গোটেই সৃষ্টিৰ এক্টৰে (ভাৱৰীয়াই) পালন কৰিব লাগিব। সকলোৰে নিজা নিজা ভূমিকা আছে। কিমান ভাৱৰীয়া আছে, কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰে, এয়া ভেৰাইটি (বিভিন্ন) ধৰ্মৰ বৃক্ষ। এডাল আমৰ বৃক্ষক ভেৰাইটি বৃক্ষ বুলি কোৱা নহ’ব। তাততো আমেই থাকিব। এয়া মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষতো হয় কিন্তু ইয়াৰ নাম – “ভেৰাইটি ধৰ্মৰ বৃক্ষ”। বীজ এটাই, মনুষ্যৰ ভেৰাইটি চোৱা কিমান। কোনোবা কেনেকুৱা, কোনোবা কেনেকুৱা। এয়া পিতাই বহি বুজায়, মনুষ্যইতো একোৱেই নাজানে। মনুষ্যকতো পিতাইহে পাৰস (পবিত্ৰ) বুদ্ধিৰ কৰি তোলে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এই পুৰণি সৃষ্টিত বাকী কেইটিমান দিন

আছে। কল্পৰ আগৰ নিচিনাকৈ কলম লাগি থাকে। উত্তম প্ৰজা আৰু সাধাৰণ প্ৰজাৰো কলম লাগে। ইয়াতেই ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। সন্তানসকলে প্ৰতিটো কথাতে বুদ্ধি চলাবলগীয়া হয়। এনেকুৱা নহয়, শুনা নুশুনাকৈ (অমনোযোগী হৈ) মুৰুলী শুনিলে। ইয়াত বহিও বুদ্ধি বাহিৰত ঘূৰি ফুৰে। এনেকুৱাও হয় – কোনোৱেতো সন্মুখত মুৰুলী শূনি পুলকিত হৈ যায়। মুৰুলীৰ কাৰণে দৌৰে। ভগৱানে পঢ়ায়, তেন্তে এই পঢ়া এৰিব লাগে জানো। টেপত একুৰেট (সঠিককৈ) বাণীবদ্ধ কৰা থাকে, শূনিব লাগে। চহকীলোকে কিনিলে তেতিয়া গৰীবসকলে শূনিব। কিমানৰ কল্যাণ হৈ যাব। গৰীব সন্তানসকলেও নিজৰ ভাগ্য বহুত উচ্চ কৰি গঢ়ি তুলিব পাৰে। বাবাই সন্তানসকলৰ বাবে ঘৰ নিৰ্মাণ কৰায়, গৰীবে দুপইচাও মণিঅৰ্ডাৰ কৰি দিয়ে, বাবা ইয়াৰে এটা ইটা ঘৰত লগাই দিব। এটকা যন্ত্ৰত খটুৱাই দিব। আকৌ কোনোবা ভঁৰাল ভৰপূৰ কৰোঁতাও থাকিব নহয় জানো। মনুষ্যই হাস্পিতাল আদি স্থাপন কৰি দিয়ে, কিমান খৰচ হয়, চহকীলোকসকলে চৰকাৰক বহুত সহায় কৰে, তেওঁলোকে কি পায়! অল্পকালৰ সুখ। ইয়াততো তোমালোকে যি কৰা সেয়া 21 জন্মৰ বাবে। দেখিছা বাবা (ব্ৰহ্মা)ই সকলো দিলে, প্ৰথম নম্বৰৰ বিশ্বৰ মালিক হ'ল। 21 জন্মৰ বাবে এনেকুৱা চুক্তি কোনে নকৰিব। সেইবাবেতো 'ভোলানাথ' বুলি কয় নহয় জানো। এতিয়াৰে কথা। কিমান ভোলা (সহজ-সৰল), তেওঁ কয় – যি কিছু কৰিব বিচৰা কৰি দিয়া। কিমান গৰীব কন্যা আছে, চিলাই কাম কৰি জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰে। বাবাই জানে – এওঁতো বহুত উচ্চ পদ পাবলগীয়া হয়। সুদামাৰো দৃষ্টান্ত আছে নহয় জানো। চাউলমুঠিৰ সলনি 21 জন্মৰ বাবে মহল পালে। তোমালোকে এই কথাবোৰ পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি জানা। পিতাই কয় – মই ভোলানাথো হওঁ নহয় জানো। এই দাদাতো (ব্ৰহ্মাবাবা) ভোলানাথ নহয়। এৰোঁ কয় – ভোলানাথ শিৱবাবা হয় সেইবাবে তেওঁক সদাগৰ, ৰত্নাকৰ, যাদুকৰ বুলি কোৱা হয়। তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা। ইয়াত ভাৰত কঙাল, প্ৰজা ধনৱান, গভাৰ্ণমেণ্ট (চৰকাৰ) গৰীব। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা – ভাৰত কিমান উচ্চ আছিল! স্বৰ্গ আছিল। তাৰ স্মৃতিচিহ্নও আছে। সোমনাথৰ মন্দিৰ কিমান হীৰা-মুকুতাৰে সজোৱা আছিল। যিবোৰ হীৰা-মুকুতা উটৰ পিঠিত ভৰপূৰ কৰি লৈ গ'ল। তোমালোক সন্তানসকলে জানা – এতিয়া এই সৃষ্টি নিশ্চয় পৰিৱৰ্তন হ'ব। তাৰ বাবে তোমালোকে প্ৰস্তুতি চলাই আছা। যিয়ে কৰিব তেৱেঁই পাব। মায়াৰ অপ'জিচন (বিৰুদ্ধাচৰণ) বহুত হয়। তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰৰ গ্ৰাহক। বাকী সকলো হৈছে ৰাৱণৰ গ্ৰাহক। তোমালোক হৈছা শিৱবাবাৰ। শিৱবাবাই তোমালোকক উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। পিতাৰ বাহিৰে আন কোনো কথা বুদ্ধিত অহা উচিত নহয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) অন্তৰ্মুখী হৈ নিজে নিজৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে – যিহেতু মই দেৱতা হওঁগৈ তেন্তে মোৰ চলন কেনেকুৱা! কোনো অশুদ্ধ খোৱা-বোৱাতো নকৰোঁ!

(2) নিজৰ ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ বাবে উচ্চ কৰি তুলিবলৈ সুদামাৰ নিচিনাকৈ যি কিছু আছে সেয়া ভোলানাথ পিতাক হস্তান্তৰ কৰি দিয়া। পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত কোনো অজুহাত নেদেখুৱাবা।

বৰদান: সত্যতা, স্বচ্ছতা আৰু নিৰ্ভৰ্যতাৰ আধাৰত প্ৰত্যক্ষতা কৰোঁতা ৰমতা (পৰিভ্ৰমী) যোগী হোৱা
পৰমাত্ম প্ৰত্যক্ষতাৰ আধাৰ হ'ল সত্যতা। আৰু সত্যতাৰ আধাৰ হ'ল স্বচ্ছতা বা নিৰ্ভৰ্যতা। যদি কোনো প্ৰকাৰৰ অস্বচ্ছতা অৰ্থাৎ সত্যতা আৰু নিৰ্মলতাৰ অভাৱ আছে, নতুবা নিজৰে তমোগুণী সংস্কাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱাত, সংস্কাৰ মিলোৱাত অথবা বিশ্ব সেৱাৰ ক্ষেত্ৰত নিজৰ সিদ্ধান্তক সিদ্ধ কৰোঁতে ভীতিগ্ৰস্ত হোৱা তেন্তে প্ৰত্যক্ষতা হ'ব নোৱাৰে, সেইবাবে সত্যতা আৰু নিৰ্ভৰ্যতাক ধাৰণ কৰি এটাই চিন্তনত মতলীয়া হৈ থাকোঁতা ৰমতা যোগী, সহজ ৰাজযোগী হোৱা তেতিয়া সহজেই অন্তিম প্ৰত্যক্ষতা হ'ব।

শ্লোগান: বেহদৰ (অসীমৰ) দৃষ্টি, বৃত্তিয়েই ইউনিটিৰ (একতাৰ) আধাৰ, সেইবাবে হদত (সীমিত ভাৱত) নাযাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!